

Diumenge 6 de març, 18:00 h

Xcèntric

MONOGRÀFICS

A PESAR DE HOLLYWOOD I

S.K. Arledge, Ch. Strand, B. Bromberg

Gregory J. Markopoulos

Des de Los Angeles, tres mirades radicals de dona. Al marge del cinema comercial de Hollywood, existeix un cinema-assaig en què la matèria, el cel·luloide, la llum, agafen protagonisme. El treball d'aquestes tres cineastes ubicades a Los Angeles és, en gran part, una reacció a la poderosa indústria del cinema, a la qual responen amb una visió molt personal i un contingut reivindicatiu.

SARA KATHRYN ARLEDGE (1911-1998)

Introspection, Sara Kathryn Arledge, 1946, 6', 16mm

Durant els anys quaranta va ser una de les pioneres del cinema experimental, una visionària no reconeguda com a tal. *Introspection* (1946) és la primera pel·lícula de cinema-dansa, un film en què el cos humà serveix com a objecte d'exploració estètica del material filmic. El cos es desmitifica, apareix com a metàfora, si no és com a imatge. *Introspection* crea un «disseny tridimensional mòbil i rítmic de formes semiabstractes» (Lewis Jacobs). Tot i haver enllestit els seus dos treballs més importants, *Introspection* i *What Is a Man?* els anys 1946 i el 1958 respectivament, ni l'un ni l'altre van ser presentats amb freqüència fins a final dels anys setanta. Al seu llibre *The Exploding Eye*, Wheeler Winston escriu: «juntament amb Maya Deren i Marie Menken, Sara Kathryn Arledge és una de les mares del cinema experimental americà, i va treballar incansablement per perfeccionar el seu art durant diverses dècades, en què va ser una de les poques practicants del cinema independent».

CHICK STRAND

Loose Ends, Chick Strand, 1979, 24', 16mm

Fa trenta-cinc anys que Chick Strand fa cinema. *Loose Ends* (1979) és una progressió enciclopèdica d'imatges recollides (*ready mades*) en què Strand utilitza l'efecte Kulesov per juxtaposar imatges en pantalla contra imatges de la mirada de l'espectador. Per què gaudim de la violència en pantalla? I de la bellesa? Per què fruïm tant amb la nostra no-participació com a *voyeurs*? El cinema ens ofereix una visió artificial del món, podem acostar-nos amb primers plans, veure sense ser vistos, observar processos naturals a velocitats més grans. Aquestes imatges fragmentades de la vida, algunes compartides per tots, d'altres aïllades i amagades, amb fils temàtics comuns, ens porten a un estat d'entropia psicològica que tendeix cap a una inèrcia uniforme, a un distanciament insensible pel que fa a la condició humana.

BETZY BROMBERG

Divinity Gratis, Betzy Bromberg, 1996, 59, 16m

«Aquesta és una obra d'efectes múltiples, que tracta tant de la victimització de la dona com de la resistència de les dones.» Paul Arthur, *Millenium Film Journal*
Bromberg fa cinema experimental des de 1976. *Divinity Gratis* (1996)

Bromberg va treballar en els efectes especials de diverses superproduccions de Hollywood. La seva obra personal és d'una profunditat extrema. Amb una fotografia impecable, crea en aquest film un espai meditatiu en què es qüestiona la societat de l'espectacle i la vida no viscuda. Un recorregut a la història de la humanitat i un retrat de la raça humana en la seva temporalitat. Presenta un món sense gent, en què el rastre del que és humà resulta alienador. *Divinity Gratis* medita sobre la contaminació activa de la terra, la inestabilitat de la política i la naturalesa com a forces potencialment destructives. «El pitjor enemic de l'home, però, és el temps. La humanitat governa aquesta edat, però, de la mateixa manera que els nostres avantpassats, estem condemnats a l'extinció. Bromberg explora el nostre paper insignificant dins d'un univers traïdor, extens i indiferent. «DIVINITY és GRATIS, una màquina del temps molt eficaç. Com la famosa andròmina d'H. G. Wells, la pel·lícula captura en un collage d'imatges exquisides i pertorbadores moments puntuals en la història terrenal. Els poltres neolítics, una torre de Babel lingüística i els diorames misteriosos de l'acampada perfecta habiten la nostra imaginació molt després del títol final. Ofereix sense manies tota la follia i la glòria de la humanitat, des dels primers passos de l'home fins al clímax de l'aterratge a la Lluna. La inclusió d'ella mateixa a la presa final del film estava l'honradesa brutal de l'obra i ens recorda que fins i tot en la desesperació més gran, sempre hi ha esperança.»

Laida Lertxundi

SI VOLS REBRE INFORMACIÓ
D'XCÈNTRIC, OMPLE LA
BUTLETA QUE TROBARÀS AL
MOSTRADOR DEL VESTÍBUL

